

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 223/2020
13.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела учествовање у тучи из члана 123. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Раде Рвовић, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Суботици 7К.53/15 од 01.11.2019. године и 4Кв.9/20 од 03.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Раде Рвовић, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Суботици 7К.53/15 од 01.11.2019. године и 4Кв.9/20 од 03.02.2020. године, у односу на повреду закона из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљених **ОДБАЦУЈЕ.**

Образложење

Решењем Вишег суда у Суботици 7К.53/15 од 01.11.2019. године одбијен је захтев браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Раде Рвовић за досуду окривљенима укупног новчаног износа од 4.268.250,00 динара на име награде и нужних издатака браниоца и за исплату наведеног износа на банковни рачун браниоца окривљених.

Решењем Вишег суда у Суботици 4Кв.9/20 од 03.02.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Раде Рвовић изјављена против решења Вишег суда у Суботици 7К.53/15 од 01.11.2019. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Рада Рвовић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 7), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 3) ЗКП, те због повреде одредбе члана 21. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да преиначи решења Вишег суда у Суботици 7К.53/15 од 01.11.2019. године и 4Кв.9/20 од 03.02.2020. године тако што ће усвојити

захтев браниоца окривљених АА и ББ за досуду окривљенима новчаног износа од 4.268.250,00 динара на име награде и нужних издатака браниоца.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 3. ЗКП).

Наиме, бранилац окривљених АА и ББ као разлоге подношења захтева за заштиту законитости само формално означава повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 3) ЗКП, а из навода самог захтева Врховни касациони суд закључује да је исти заправо поднет због повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП. Ово имајући у виду да бранилац окривљених у захтеву наводи да, и поред тога што су окривљени АА и ББ осуђени за кривично дело учествовање у тучи из члана 123. КЗ, овим окривљенима у конкретном случају припада право на накнаду трошкова на име ангажовања браниоца и то у износу који чини разлику између износа накнаде за ангажовање браниоца по Адвокатској тарифи за кривично дело убиство у покушају из члана 113. у вези чланова 30. и 33. КЗ (за које је против окривљених вођена истрага и подигнута оптужница) и износа накнаде за ангажовање браниоца по Адвокатској тарифи за кривично дело учествовање у тучи из члана 123. КЗ (које је окривљенима стављено на терет измењеним оптужним актом јавног тужиоца дана 12.04.2017. године и за које су они у овом кривичном поступку правноснажно оглашени кривим). По ставу браниоца, како су трошкове поступка који су настали ангажовањем браниоца проузроковали Више јавно тужилаштво у Суботици и Виши суд у Суботици који су због свог несавесног и нестручног рада против окривљених три године водили поступак за кривично дело убиство у покушају из члана 113. у вези чланова 30. и 33. КЗ за које је предвиђена обавезна одбрана, то су стога они и дужни да сnose те трошкове, јер да се од самог почетка поступак водио за кривично дело учествовање у тучи из члана 123. КЗ за које није предвиђена обавезна одбрана, то окривљени не би били приморани да ангажују браниоца и не би ни имали трошкове за истог.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Исти наводи истакнути у жалби браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Раде Рвовић били су предмет разматрања другостепеног већа Вишег суда у Суботици које је поступало по жалби браниоца окривљених изјављеној против првостепеног решења Вишег суда у Суботици 7К.53/15 од 01.11.2019. године. Другостепено веће Вишег суда у Суботици је ове наводе браниоца окривљених оценило неоснованим, прихватајући

разлоге првостепеног суда дате на страни 2 образложења првостепеног решења и о томе на страни 2 другостепеног решења 4Кв.9/20 од 03.02.2020. године изнело разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ у осталом делу је одбачен.

Наиме, бранилац окривљених као разлог за подношење захтева наводи и повреду одредбе члана 21. Устава Републике Србије, истицањем да је суд побијаним решењима прекршио начело забране дискриминације, јер је током поступка фаворизовао окривљеног ВВ, обзиром да моментом преквалификације кривичног дела од стране јавног тужиоца на кривично дело учествовање у тучи из члана 123. КЗ, за које одбрана није обавезна, није разрешио браниоца окривљеног ВВ постављеног по службеној дужности, већ је све до правноснажног окончања кривичног поступка овом окривљеном обезбедио и из буџетских средстава платио одбрану по службеној дужности, док окривљенима АА и ББ није досудио трошкове одбране у виду изабраног браниоца.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни касациони суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости браниоца окривљених нема прописан садржај, па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у овом делу захтев одбацио.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним решењима није учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Раде Рвовић, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљених у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у вези члана 484. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић